

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558540000/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

vel ordnede sig parvis efter Rangen, men hvor den høitidelige Stemning saavel som den stive Hoffene dog snart afløstes af munter og utvungen Selskabelighed. Her glimrede Fru Helene med Vid og Munterhed. Den letbevægelige Bisp Peder glemte i det muntre Selskab for en Stund Sorgen over sin kjære Saxo saavel som sin ufordeelig Mening om sin sjonne Vertinde. Selv den strenge alvorlige Grev Albert syntes usædvanlig opremt.

«I har jo nylig været paa Ribehuus, Grev Albert! – sagde Helene og vendte sig til sin Sidemand, da endelig en Standsning i den almindelige muntre Underholdning indtraf – Hvorledes finder Kongen sig i sit halve Enkemandstød? han hænger dog vel aldrig med Hovedet over Tabet af en Brud, som han kun havde seet med Andres Øjne? Da jeg sidst saae ham her – tilføiede hun og hævede Hoved og Bryst noget høiere – syntes det keiserlige Svogerskab at være ham et Statsanliggende, hvorfor Hoved og Hjerter ikke havde fælles Deeltagelse; Prindsesse Marias Død er vel kun en Streg i hans politiske Regning?»

«Jeg har ikke i lang Tid seet Kongen mere tilfreds – svarede Grevnen, som Vinen og Selskabet havde gjort mindre forsigtig og forbeholden, end sædvanlig, naar Taler var om Kongen – Hiin Forlovelse var vistnok et Offer, han bragte Statskonsten og Danmarks billige Fordring paa en Dronning. Men et lignende Offer maa han dog rimeligviis bringe engang, og den Frihed, han nu maaskee glæder sig ved, kan neppe vare længe. Beklageligt vilde det imidlertid være – tilføiede han – hvis en saa elskværdig Herre ikke kunde lade Hjertet have en Stemme med ved Valget af sin tilkommende Dronning.»

Det tillidsfulde Smil, hvormed Fru Helene hørte denne Yttring, syntes Grev Albert at røbe, at hun ikke ansaa det for umuligt, engang selv at blive Danmarks Dronning. Det var ham ligesom der nu gik et Lys op for hana, hvorved han kunde forklare sig Anledningen til hine ærekrænkende Rygter, og kunde han end ikke frikjende hende for stolte og forfængelige Drømme, troede han dog fuldt og fast, at hun var uskyldig i alt det, hun beskyldtes for.

Hun gav imidlertid selv hastig Samtalen en anden Retning og spurgte om de nye Krigsrygter vare sande. Uden at sige mere om det nye forestaaende Ledingstog, end hvad der var Alle bekjendt, vidste Grev Albert snart at gøre alle Ridderne begejstrede for deres unge Konges heltmodige Foretagender, og i denne Stemning opfordrede

han den kjække Esberns Sønnen og deres tilkommende Svogre til at følge med til Ribe, hvor Kongen nu samlede sine bedste Mænd omkring sig.

«Strengt Hr. Ridder! – afbrød Fru Helene ham – vil I skræmme Livet af mig og mine Døttre og paa cengang berøve os al mandlig og ridderlig Bevogtning her paa Gaarden? I og Kongen har nok isinde at erobre hele Verden, saavidt jeg mærker, og saa skal Qvinderne her i Danmark forsvare sig selv. Vel har vi paa Slægtens Vegne Fru Inges og stolt Ingefrids kjække Exempler for Øie; jeg og mine Døttre troer jeg heller ikke vilde være bange for at lade nogle Skibe bore i Grund, hvis vi dermed kunde frelse Land og Konge; men Amazoner ere vi dog ikke, og bliver her ikke en Mand tilbage paa Gaarden, troer jeg vi døe, om ikke just af Frygt, saa af Kedsommelighed.»

«I gjør vort Kjøb alt for megen Ære, ædle Fru! – svarede Grev Albert – næst den Ære at staae Kongen og Fædrelandet bi, vilde vist enhver høflig dansk Ridder ansee det for den største Ære, at kunne more Eder og eders ædle Døttre her i Fruerstuen, helst naar han kom hjem fra en Seier – tilføiede han lidt skarp – og havde givet Prover paa, at han ikke var de Skjønnes Opmærksomhed og Deeltagelse uværdig.»

«Jeg følger med til Ribe», sagde den ene Ridder efter den anden.

Fru Helene saae, det var blevet Aivor, og at Esbern Snares Helteblod var kommet i Bevægelse hos Sønnene, medens Døttrene sade stille med Taarer i Øinene. Hun kastede Nakken lidt spidsk tilbage: «Nu vel, – sagde hun efter et Øiebliks Betænkning – saa reise vi Alle da til Hove; jeg har Grund til at haabe, at vi hverken vil være Kongen, eller Prindsesse Regitze uvelkomne, saameget mere som Prindsessen forlængesiden har indbudet mig til sig paa Ribehuus. Jeg haaber da vorre tapre Riddere og Beskyttere ikke har større Til med at staae Hedninger ihjel, end at de kan modtage og beskytte tre christelige forladte Damer; thi jeg har nu ikke engang min lille Knud hjemme: han rider Ranke paa sin Morfaders Knæ; min gamle Fader Hertugen kan ikke afsee ham og troer ikke sin Datter saa forladt af al ridderlig Beskyttelse i Danmark.»

Ved denne Fru Helenes pludselige Beslutning blev Grev Alberts alvorlige Ansigt endnu mørkere og strengere, end sædvanligt, og han syntes at læse i Bisp Peders Miner, at han nu troede sin ufordeelagtige Mening om den skønne Frues Letsindighed eller vel endog strafvær-